

Schaartje

Rommelend in de badkamer zag ik door het raam een duif op een tak landen. De nog kale tak - van een Japanse kers, twee jaar geleden tot op de stam gesnoeid maar nu al weer een fiere boom - veerde bevallig mee. Achter de duif op de tak, tegen de strak blauwe lucht, vloog een vliegtuig. Bestemming zeer waarschijnlijk exotisch; geen beeld roept bij mij zo sterk het visioen van witte stranden en wuivende palmen op als een vliegtuig dat een witte streep in de lucht trekt. Een mooi plaatje, zomaar, midden op de ochtend tijdens een alledaagse bezigheid. Ik hou overigens niet van duiven. Ze poepen de hele boel vol, ze gunnen andere vogels het licht in de ogen niet en maken me in de zomer om vijf uur 's ochtends wakker, maar onder deze omstandigheden hebben ze iets uitgesproken lieflijks en sereens.

Kleine, onverwachte dingen springen me nogal eens in het oog. Vanochtend at ik een cracker met jam – zoals elke ochtend – en een drupje jam viel precies midden op het lege toastje dat naast het volle op het bordje lag. Dat soort dingen fascineert me. Ik ben gevoelig voor symmetrie, voor lijnen en verhoudingen, vooral als ze toevallig ontstaan. Ik zie vormen waar ze bij nader zien niet zijn, raak in de ban van in het oog springende kleuren, wordt gegrepen door een stuk roest waar de zon op valt, de maan schijnt altijd spannend door de bomen. Ik ben dan ook dol op het onzinversje 'Geen schaatje' van Cees Buddingh (1918-1985), dat helemaal nergens over gaat, maar dat voor mij heel herkenbaar is. Dat Buddingh dit zag maakt hem bijzonder, dat hij dit opschreef briljant.

'hé, dat lijkt wel een schaatje,
wat daar op de grond ligt,' dacht ik,
'een stoffig, grijsgroen schaatje'

maar toen ik beter keek zag ik
dat het geen schaatje was,
maar een elastiekje, ineengekringeld
in de vorm van een schaatje